

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தோகுதி ஈ] 1914 ஓஸ் டிசம்பர்மீ, [பகுதி கஉ.

யஜுர்வேத

வாஜஸ்தேய சங்கிதையில்

ஈசாவாஸ்யோபநிஷத்து.

எவ்வளவு சிறிய பொருளாயினும் பூமியிலுள்ள உலகமாகிய இவையெல்லாம் ஈசனால் * கலந்திருப்பது. ஆகலின் நமக்கென்கிற புத்தியை விடுவதினால் (தன்னைக்) காப்பாற்ற வேண்டும், எவனுடைய பொருளையும் விரும்பாதே.

*ஈண்டுக்குறித்த ஈசஸ்ப்தம் சங்கராசாரியர் கூறும் ஆன்மாவுக்கேனும், இராமதூஜரும் மத்துவரும்கூறும் நாராயணருக்கேனும் செல்லாது. சிவபெருமானுக்கே யுரியதென்பது வேதசம்மதமாம். உபநிடதங்களில் பரமான்மை ஆன்மாவெனக் கூறலின், சங்கராசாரியர் ஈசஸ்ப்தத்திற்கு ஆன்மாவென்றது பொருந்து மெனின், அது பொருந்தாது. எங்ஙனமெனில்? “ஆத்மந்யே வாத்மநம் பஸ்யேத்” (ஆன்மாவிலே ஆன்மாவைக்காண்க) எனச்சாந்தோக்யோபநிடதமும், மற்றும்பல உபநிடதங்களும் உபயஆன்மாவைக் குறிக்கின்றன. ஈண்டு ஆன்மாவிலே என்றது ஜீவான்மாவை, ஆன்மாவை யென்றது பரமான்மாவை. உபநிடதங்களில் பரமான்மாவை ஆன்மாவென்றது அங்காக் கிலட்சீணை. இங்ஙனமாக, சங்கராசாரியருக்கு உபயான்மா உடன்பாடன்று. அவரேகான்மவாதி. இவர் குறிக்கும் ஆன்மா இவர் கொள்கையின் படி இரு

உ. இவ்வுலகில் கன்மங்களைச் செய்துகொண்டே நூழ்வருஷம் (ஆயுள்வரையில்) பிழைத்திருக்க விரும்பக்கடவன். † மனிதனாகிய நின்னிடத்தில் இக்கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறில்லை. (ஞான சாதனமான) கன்மமானது (சாமான்ய சுவர்க்கமுதலிய பயன்கட்கு) ஒட்டுவதில்லை.

ங. அசுரவியற்கை யுடையோர் உலகில் அஞ்ஞான ரூபமான அந்தகாரத்தால் மூடப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆன்மாவை (அஞ்ஞானத்தால்) கொன்றவர்கள் எவரோ அவர்கள் மரணமடைந்து ஜென்மங்களை யெடுக்கிறார்கள்.

பத்தூண் குதத்துவங்களைக் கடந்தது. இவ்வான்மா மூப்பத்தாலு தத்துவங்களைக் கடந்து அங்காங்கி லட்சணையாற் கூறப்படும் ஆன்மாவாதலெங்கனம்.

அன்றியும், “சம்புரீச: பசுபதி:” எனும் அமரஸிம்ஹத்தால், ஈசசப்தம் சிவபெருமானுக்குரியது. ஈசன், ஈசுவரன், மகேசுவரன், பாமேசுவரன் முதலிய பதங்கள் சிவபெருமானுக்கே ரூபபாசலின், நாராயணனைக் குறிப்பதற்கிடமில்லை. பாஞ்சராத்திரிகள் தக்கன் மூர்த்தியையும் ஈசுவரனைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களே யெனின்? அவர்கள் தங்கள் கோயிலை ஈசுவரன் கோயிலென அழைக்கக் கூசுவதென்னை? தாங்கள் ஈசுவரஜயங்கார் எனப் பெயர்வைத் தழைத்துக் கொள்ளச் சம்மதியாத தென்னை? எனக் கடாவி மறுக்க.

அன்றியும், “ஈஸாவாஸ்யாதி மந்த்ரார்யோஜு பேத் நித்யம்மமாக்கரதா, மத்ஸாயுஜ்யமவாப் நோதிமமலோகே மஹீயதே” (ஈஸாவாஸ்யம் முதலிய மந்திரங்களை எவனெனக் கெதிரிலிருந்து தினந்தோறும் ஜபிக்கின்றானோ, அவனெனதுலகில் பெருமை பெறுவதுந்தவிர என்னுடன் சாயுஜ்யத்தை உடைகிறான்) எனச்சிவபெருமான் இராமருக்குப் போதித்ததாகச் சிவகீதை 15-வது அத்தியாயத்திற் காணப்படுகிறது.

† கருமமானது பிரமஞான மில்லாதவர்களைக் குறித்ததன்றிப் பிரமஞானிகளைக் குறித்ததல்லவெனச் சங்கராச்சாரியர் கூறுவரேயெனின்? அது “வித்யாஞ்சா வித்யாஞ்ச” என்ற மந்திரத்துள் கூறும் விதிக்கு முற்று முரணும், அன்றியும் பரமான்மாவை அறிந்தவனாயினும் கன்மங்களுக்குத் தன் ஆயுசைச் செலுத்தவேண்டுமென வேற்படுகிறது. “தமேதம் வேதாநுவசகே நப்ராம் மனாவி விதிஷந்தியஜ்ஞே நதானேந்த பஸாநாஸகேந” (பிராமணர் வேதாத்தியனத்தினாலும், யஜ்ஞத்தினாலும், தானத்தினாலும், தவத்தினாலும், விரதத்தினாலும் அவரை யறிக்கின்றார்கள்) எனப்பிருகஜாபால சுருதி கூறுதலானும், “யாகாதிகளும் சிவபெருமானால் நியோகிக்கப் பட்டிருந்தலினாலும்.

ச. சலியாததும், ஏகமானதும், மனதைக் காட்டிலும் வேகமானதும், † முன்னமே எல்லாவற்றிலு நிறைந்ததுமான இவ் (வீசனை) இந்திரியாதிக ளடைவதில்லை. இது ஓடுகிற மனோவாக்குக் காயங்களை அதிக்கிரமிக்கிறது. * இதிலிருக்கிற வாயு (முதலிய அதனற்றலால்) தரித்திருக்கிறது.

ரு. அது அசைகின்றது, அது அசையாதது, அது அறியாதார்க்குச் சேய்மையானது, அது அறிந்தார்க்கு அண்மையானது. இரண்டிற்கு நடுவிலுள்ளது, பிரபஞ்சத்தைக் கடந்தது.

சு. எந்த (ஞானி) எல்லாவற்றினையும் ஈசனிடத்தே பார்க்கின்றானோ, அவ் வெல்லாவற்றிலும் ஈசனைப் பார்க்கின்றானோ † அக்காரணத்தால் (அவன் யாதொன்றையும்) நிந்திப்பதில்லை.

எ. மேற்கூறியவற்றையுணர்ந்தவனுக்கு (தியானயோக) காலத்தில், (சித் அசித் என்னும்) எல்லா பூதங்கள் (இறைவனையாகாது) வேறாயிருப்பினும், அத்தகைய யோககாலத்தில் (அங்காங்கி என்னும் கருத்தால்) பிரிக்கவறியாத நித்தசம்பந்த முணர்ந்தவனுக்கு) நான் சுதந்தரனென்னு மஞ்ஞானமேது, (எல்லாமிறைவனுடைமையென்றுணர்ந்தபின்) துன்பமேது.

குதிரை கமனத்துக்குச் சாதனமாயிருந்தாலும், அது கமனத்துக்கு உடுப்பு முதலியவற்றை வேண்டிநின்றல்போல, ஞானம் கன்மத்தை அபேட்சிக்கும், பலத்தை அபேட்சியாது செய்யப்படும் கன்மமானது ஞானத்திற்குச் சொரூப உபகாரமாகி அங்கமாயிருத்தலின், முத்தி பலம் அந்தக் கன்மத்தினால் எய்த வில்லை. ஆனால் சாட்சாத்தாக ஞான பலமே மோட்சம் ஆதலின், கிரகஸ்தர் விஷயத்தில் ஞானமானது யஞ்ஞ முதலிய கன்மங்களை அபேட்சிக்கின்றது. எல்லா ஆசிரமிகளுக்கும் அவ்வவர் ஆசிரமத்திற்குரிய கன்மங்களோடு ஞான மிசைந்திருக்க வேண்டும். ஆதலின், விச்சை கன்மத்தோடு சேர்ந்திருக்க வேண்டு மென்பதே யுத்தம். ஆகவே கன்மம் ஞானத்திற்கு அங்கமாம்.”

† மனத்தாலவஃபட்டாதவிடத்திலும் ஈசனிருத்ததால் மனத்தினு மிருவேக முடைய தென்றது உபசாரம்.

* எங்குமுள்ள ஈசன் ஓடின பெருநுளுக்கு முன்னுமிருத்தலால் அதனைக் கடந்து அதிக்கிரமிக்கிறது என்பது துசாரம்.

† எல்லாவற்றினையு மீசனிடத்தே பார்ப்பதுவியாப்பியத் தன்மமையையும், எல்லாவற்றிலு மீசனைப்பார்ப்பது வியாபகத் தன்மமையையும் அறிந்துகொண்டபடியாம்.

அ. சுத்தமுடையவனும், (ஏயமான) சரீரமில்லாதவனும், ஊறு படாதவனும், நரம்பில்லாதவனும், நிருமலமானவனும், வீணத்தொடக் கற்றவனுமான (சசன) அந்த ஞானி யடைகிறான். அவன் சசரனிடத்து மனமுடையவன், காந்தியை வென்றவன், வல்லபமுடையவன், உண்மையான பொருளை விசாரித்து ஆயுள்பரியந்தம் தியானத்திருப்பன்.

க. எவர்கள் அவித்தையை (காமியகர்மத்தை மாத்திரம்) அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்கள் கடாந்தகார இருளை (நாகத்தை) யடைகிறார்கள், எவர்கள் வித்தையை (நிஷ்காமிய கர்மத்தைவிட்டு) ஞானத்திலாசையை யுடையவர்களோ அவர்கள் அதனினும் பெரிய விருளிற் பிரவேசிக்கின்றனர்.

கி. எவர்கள் அவித்தையையும், வித்தையையும் நமக்குச் சொன்னார்களோ (அவர்கள் கருமமற்ற) ஞானத்தால் முத்திக்கேது வேறெயன்றும், (ஞானமற்ற) கருமத்தால் முத்திக்கேது வேறெயன்றும் கூறுவர். * இங்ஙனம் தீரர்களால் கேள்வியுற்றனம்.

கக. எவன் ஞானத்தை (யதற்கங்கமாகிய) கருமத்துடன் (அங்காங்கிபாலனையாலொருங்கு) இரண்டினையும் மனுட்டிக்கிறானோ அவன் கருமத்தால் மிருத்துவைக்கடந்து ஞானத்தால் அமுர்த்தத்தை (மோட்சத்தை) யடைகிறான்.

கஉ. எவர்கள் பாசங்களை உபாசிக்கிறார்களோ, அப்பாச ஞானிகள் கடாந்தகாரமான இருளையடைகிறார்கள். எவர்கள் பசுக்களிடத்து ஆசையுள்ளவர்களோ அப்பசு ஞானிகள் அதைக்காட்டிலும் அதிகமான அஞ்ஞான விருளிற் பிரவேசிக்கின்றனர்.

கங. எவர்களதை நமக்குச் சொன்னார்களோ (அவர்கள்) பாச ஞானத்திற்கு (முத்தி) வேறுகவே சொல்லுகிறார்கள். பசு ஞானத்திற்கும் (முத்தி) வேறுகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்பிரகாரம் தீரக்கருடைய (வார்த்தைகளைக்) கேட்கிறோம்.

கச. எவன் பாச (கன்ம) உபாசனையையும் பசு (ஆன்ம) உபாசனையையும் ஒருங்கு அனுஷ்டிக்கிறானோ? அவன் பாச உபாசனையால் பாவத்தைக்கடந்து பசு உபாசனையால் (பிரகிருதியை லட்சணமாகிய) முத்தியை யடைகிறான்.

* நிஷ்காமிய கர்மத்தை விட்டு ஞானந்தேகிதவனும், ஞானத்தை விட்டுக் காமியகர்மத்தைத் தேகிதவனும் பாமுத்தியை யடைவான்.

கரு. பிரகாசமான பாத்சிரத்தினால், சூரியமண்டலத்திலிருக்கிற துவாரம் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ஓய் சூரியனே! மூடிய அவ்வாயிலை நீ சக்தியமாக வுபாசிக்கும் எனக்குப் பார்க்கத்திறந்து வைக்கக்கடவாய்

கசு. உலகைக் காக்குந்தன் மையுடையவனே! இணையற்றவனே! எல்லாருள்ளுமிருந்து நடத்துபவனே! கிரணங்களால் நீரைக் கிரகிப்பவனே! பிரமன் சந்தான மானவனே! ஓ சூரியனே! நினதுகிரணங்களை நீக்கிக்குளிரந்த பிரகாசத்தினைக் கூட்டுதி. உனது சுலபமான வடிவனைப் பார்க்கிறேன். சூரிய மண்டலத்தில் வசிக்கிறவ னெவனோ அப்புருஷன் * என்னுளிருக்கிறான்.

கஎ. இனி யிச்சரிமரமானது பஸ்மத்தை முடிவாக வுடையது. சரீரத்திலிருக்கிற பிராணன் நாசமல்லாத சூட்சும பக்தியோக வடிவின்னன். ஓம்! தயவோடு எனே நினைந்திடுக. ஏதேனுமென்னால் நன்மை செய்யப்பட்டுளதேல், அதனைக் குறித் தென்னைக் காத்தருள்க.

கஅ. அக்னிசப்த வாச்சியார்த்தனே! எங்களைச் சம்பத்தின்பொருட்டு நல்ல வழியி லைழந்துக்கொண்டுபோம், தேவனே! எல்லா ஞானங்களையும் அறிந்த நீர், வஞ்சகமாகச்செய்த பாவங்களை எம்மினின் மும் வேறுபடுத்துக. பலவாகிய தோத்திரங்களை நமக்குச் செய்கிறோம்.†

மணவழகு.

*சூரியமண்டலத்தில் வசிக்கிறவன் சிவபெருமானே யென்பது திண்ணம். எவ்வனமெனில், “ஹாஸ்மஜஹரோபர்கா” என வடமொழி நிகண்டும், “பதேஷருத்ரோபர்கா” (இந்த உருத்திரர் பர்க்கர்) என மைத்திராயணைப ரிடதமும் கூறி, சூரியனை “நீலக்ரீவோலிவோகித” (நீலகண்டமும் செஞ்சிறமுழுடையார்) எனத்தைத்திரியமும், “த்சிகேத்ரோரயி” (முக்கட் சூரியன்) என அபியுக்தரும் வர்ணித்திருத்தலாற் காண்க

† இங்ஙனம் சூரியனை வேண்டுமதே நெனின், இதயத்துள்ள சிவபெருமான் அனுக்ரஹத்தினால் துவாரம் தலையிற் பிரகாசிக்க, உபாசகன் தலைநாடிவாயிலாகத் தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, சூரியமண்டலத்தின் மூலமாகப் பரமசிவனை யுடையவேண்டியதின் பொருட்டு இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. “யத்ராஸோகே ஸாந்தோலி வர்த்ததே வ்யபோஹ்ய ஸரீஷ்கபாலே பூரித் யக் நௌப்ரதி திஷ்டதி பூவ்யிதிவாயெள ஸாவரித்யாதித்யோ மகயிதி ப்ரம் மணி ஜப் சோதிஸ்வாராஜ்யம்” (உரோமத்தின் லெஃபிரியுமிடத்தில்; அவன் தலையில் இருபக்கங்களையும் பிளந்து, பூ என்று கூறி அக்னியிற் பிரவேசித்து, புல என்று சொல்லிவாயுவிற் பிரவேசித்து, சுவ என்று சொல்லிச் சூரியனிற் பிரவேசித்து, மஹ என்று சொல்லிப் பிரமத்திற் பிரவேசித்து, அங்கே சுவாச்சியத்தை அடைகிறான்) என்றதைத்திரியோப ரிடதசருதியால், ப்ரம்ப்ராப்தியானது ஒளிமார்க்கத்தை அடையப் படுவதாகப் பெறப்படுகிறது. ஆகலின், சிவப்ராப்திக்குச் சூரியமார்கம் நியமமாகும்.

அறிவினல் அடையும் பயன்யாது.

தொகுதி - 3 - பக்கம் - 288 - (தொடர்ச்சி)

இன்னும் மாதுடர்கள் அறிவினைப் பெற்றிருந்தாலும், அவ்வறிவு கறையோடுகூடிய இரும்புபோல மழுக்கமடைந்துள்ளது. அக்கறையை நீத்தற்கு அக்கறையுள்ளவ ராவோமாயின், அதற்குச்சுலபமான சாணை கல்வியேயாம். கற்றல் அறிவினை மேம்படுத்தற் கன்றி வீண்வாதம் புரிதற்கன்று. “கற்றதுந் கேட்டது மேதுக்காகக் கடபடவென் றுருட்டுதற்கோ” என்றார் மேலோரும். பதியைப் பாசம்பற்றாது. ஆன்மாவையே பாசம் பற்றும். அப்பாசத்தைக் கெடுக்கும் பெருமந்திரம் மஹாகாரண பஞ்சாக்ஷரமேயாம். ஒருபொருளையேயன்றி இருபொருளை ஏககாலத்திற்சிந்திக்க எவராலும் முடியாது.

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர்

சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளும்

சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்

சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

ஆன்மா “சிவ” என்னும் மந்திரப்பொரு ளுணர்தற்கு அறிவே கருவியாகவுள்ளதாகும். மித்தையை யொழித்து மேலான சுத்தத்தைக் கொடுக்கவல்லது அறிவேயாம். (Geometry) கேஷத்திரகணிதத்திலே சொல்லியபடி “உள்ளும் வெளியும் மேலும் கீழு எங்குமுள்ளதாய் குரியே (Point) சிவபெருமான். வட்டமத்தியத்துள்ளது ஆன்மா. சூழ்ந்துள்ள வட்டமேமாயை. மத்தியஸ் தானத்துள்ள குறி உயருங்காலத்திலமோக்ஷாந்தமுண்டாகும் என்றுதெளிக. இதன் வேற்றுமையும் ஒற்றுமையும் விளக்கமாதற்கு வேண்டியது அறிவேயாம். ஆன்மாவிற்கு உண்டாகும் அவிச்சைகெடுதற்கு மனத்தைநிறுத்தி அறிவின் முகிழ்ப்பினாலே சிவத்தை யடையலாமன்றி, உலகினரை வஞ்சிக்கும் குறுமதிக்கொண்டு காண்டல் கூடாது. ஆநந்தநிலையென்று இதனையே அறிவுடையோர் அழைவர்.

தன்பக்குறிநாமிந் தூர்த்தர்கள் இவ்வின்பக்குறியைத் தேடுவார்களா? ஆ! புத்தியினமா? செல்வச் செருக்கா? தேகபுஷ்டியின் நிலைமையா? ஆலோசிக்காவிட்டால் ஆர் துணைபுரிவார்? “அத்தமும்வாழ்வுமகத்து மட்டே விழியம் பொழுக மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே” என்ற திருவாக்குக் குருவாக்காகாதா? விஸ்வாசகாத அவிவேகச்சரம் பிராணிகள் புகைந்து சிதைந்துபடக் காலம் வராதா? இவைகள் அறிவிருந்தாற் சிந்திக்கற் பாலனவன்றோ!

திருமந்திரம்.

சிவாய நமவெனச் சித்த மொருக்கி
யவாய மறவே யடிமைய தாக்கச்
சிவாய சிவவென் மென்றே சிந்தை
யவாயந் கெடநிற்க வானந்த மாமே.

கருடத்தியா நத்தினுலே பிறனுக்குற்ற விஷமூர்ச்சையை நீக்க லாமேயாயின், சிவோகம்பாவனையினுலே சிவத்தவமடைதல் ஆன்மாவுக்கு அறிவினலே கைகூடுதற்குச் சந்தேகமா? இனி, உடம்பு அறியுந்தன்மை யுடையதன்று. மனோசக்தி சூன்றியவழிப் புலன்களின் றொழில்கள் தலைக்காட்டா தொழிகின்றன என்பாருமுளர். கன்பேந்திரியங்களையும், ஞானேந்திரியங்களையும் கடந்த ஹ்ருதயஸ்தானத் தைப்பரிசுத்தநிலையில் வைத்திருக்கும் திடஞானசிரோமணிகள் ஹ்ருதயத்தின்கண்ணே அவர்கள் தபோபலமாக நீக்கமில்லாது நிறைந்து விளங்குவார் விமலசிற் பரஞ்சோதியாகிய சிவபெருமான்.

அறிவுடையார் நெஞ்சகலிடமாவது
அறிவுடையார் நெஞ்சருந்தவமாவது
அறிவுடையார் நெஞ்சொ டாதிப்பிரானும்
அறிவுடையார் நெஞ்சத் தங்கு நின்றானே.

என்று திருமூல யோகீஸ்வரஸ்வாமிகள் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்துக்கறிய தகர வித்தையையும் அறிவுடைமையாற் பெறற்பாலதையும், அறிவுடையாரை யரன்பிரியாது நித்தியாநந்தப் பரனுக்குஞ் சிறப்பும் சூசித்தமை யூகித்தற்குரியனவேயாம்.

அறிதலும், அறியாமையும் ஒருங்கேயொழிந்தால் ஆன்மாஞானஸ்வரூபத்தைப்பெறும். அறியாமையை யொழிந்துள்ளநிலை அறி

வுண்மைமாகலின் அவ்வறிவுண்மையாகப் பகவன் தன்னருளைப் பிரகாசிப்பித்து ஜீவபோதத்தை நீக்கி நிற்கார். ஆனந்தஸ்வரூபநிலைக்கு வேண்டிதல் வெறுத்தல் அறிவு அறியாமை ஆகிய யாவுமொழியவேண்டும். இவ்வகைய இலக்ஷணமுடையவரே இறைவராதலினால், அவ்விதைமைக் குணங்களை ஆன்மா அடைந்து இன்புறற்கு உலகப்பற்றுக்களை முற்றுகவிடுதல் மேம்பாடுடையதாம்.

அறிவறிவன் தங்கமற்றுமுலகம்
அறிவறியாமை யாரும்றியார்
அறிவாயவற்றி லுட்டாநாயறிவின்
செறிவாகநின் தனன்சீவனுமாமே.

“வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடிசேர்ந்தார்க்கு
யாண்டுமிடும்பைபில.”

“பற்றற்றோர் சேர்பழப்பதியைப் பாகூர்நிலாப் பவளத்தைச், சிற்றம்பலத்தெந்திகழ் கணியைத்தீண்டற் கரியதிருவுருவை, வெற்றியூரில் விரிசுடரை விமலர்கோளைத் திரைசூழ்ந்த; ஒற்றியூருழுத்த மனையுள்ள த்துள்ளே வைத்தேனே.”

இவ்வருட்டிரு வாக்குக்களும் நோக்கியாராயத் தக்கனவே. இவ்வளவு அவ்வளவு என்று பாகுபாடு செய்தறிதற்கரிய அறிவுள்ளகாலத்தில் நமது செயலும் எண்ணமும் பிறிதொரு வழிப்படாது நிலைப்பவழிபாடு செய்யின் அவ்வழிபாட்டினுள் பூரணத்துவ அறிவாய், ஆணவாதிமலகளை நசித்துப்பகலோனென்ன விகலிப்பர் மகாதேவராகிய சிவபெருமானேயாம்.

“இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறேபோன்று
நின்றநின்றன்மை நினைப்பறநினைந்தேன்
நீயலாற்பிறிது மற்றின்மை
சென்றுசென்றனுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றந்
திருப்பெருந்துறை யுன்றசுவனே
மொன்றுநீயல்லே யன்றியொன்றிலலை
யாருன்னையறி யகற்பாரே.”

என்று திவ்விய சித்தாந்தநெறிச் செவ்வியபொருளை ஸ்ரீமந் மணி வாசகஸ்வாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள்.

உபநிஷத்து.

யந்ததமநுபச்யத்யாத்மாநமவேதமப்யஜஸா!
ஈசாநம்பூதபவ்யஸ்யநததோவிஜுகுபஸதே!!

(ப்ரஹ்: 4; 15)

ஸ்வப்பிரகாசரும், இறந்தகால எதிர்காலங்களின் நியந்தாவுமான பரமேஸ்வரனை யார் எப்பொழுது பிரத்தியட்சமாக ஞானத்தினாலே தரிசிக்கின்றாரோ, அவரே தன்னை அப்பொழுது அப்பரமாத்ருமாவி னின்று மறைத்துவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

எவன் இருவீனையின் மயங்கிப் பாபகர்மங்களைச்செய்து, அவை களினிடத்து மயங்கியிருக்கின்றானே, அவன் தன்னைத்தானே மறை வாக வைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றான். ஆனால், தன்னை மறைத் துக்கொண்டிருப்பதான நினைவேயன்றி, இவனை அந்தரான்மாவாகிய பரம்பொருள் பாராதிருக்கவே மாட்டார். ஆதலினாலே, அவ்விறை வனைச் சார்ந்தமுன் பக்திபண்ணுமிடத்து மேலானகதி கைகூடும். பக்தி என்றது ஜீவனைப் பரமேஸ்வரனிடத்துச் சேர்ப்பது என்னும் அர்த்தமுடையது. சிவாநந்தலகரியில், 'பகபதேபாதாரவிந்தத்வயம் சேதோவ் ருத்திரபேத் யதிஷ்டதி ஸதாஸா பக்திருச்யதே' என்று பகர்த்துள்ள சுலோக பாகமுங் காண்க. இதுவரைபுகுநிற்ப்போந்த வற்றானே, மாநாடர்கள் என்ற பிறவியில் வருதலா லடையவேண்டி யது அறிவேயென்றும், அறிவுடையோன் "என்னைப்பார்க்க யார் பெரியவன், நானே அடங்காக்கொம்பு" என்று எண்ணுதல் தகுதி யாகாதென்றும், அறிவினாலே அடையும் பிரதிபலத்தைப் பெறுது தாழ்ந்தோமானால் சுகானந்தப்பேறு கிடைப்பது அரிதாகும்என்றும் உணர்த்தியவாறு தெளிந்து சிவத்தினிடத்து அறிவினை நிலைக்கச்செய்து சீரிதாகதியடைய முன்னிற்போமாக. சுபம்!

வ-மு-இரத்திநேசுவரையர்,

தமிழ்ப்பண்டிதர்.

திருக்கைலாசம்.

திருக்கைலாச மென்பது பூலோகத்தில் உள்ளதொன்றன்று என்
றும், அது ஒரு Faculous mountain என்றும் பலர் சொல்லுகிறார்
கள். அது பூலோகத்திலுள்ள ஒரு மலை யென்பதே சிச்சயம். தென்
மதுரை, வடமதுரை என்றும் போல, திருக்காளத்தி தென்கைலை
எனப்பவேதால், வடகைலையும் பூமியிலேயே இருத்தல் வேண்டும்.
கந்த புராணத்து மணம்பேசுபடலம், திருமணப்படலம் ஸ்ரீநடைப்
படலம் முதலிய படல சரித்திரங்களாலும், காளிதாஸன் இயற்றிய
குமார சம்பவம் என்னும் நூலாலும் அது இமயமலைக்கு வடபாரசித்
தில் இருக்கின்றதென்று துணியப் படுகின்றது. அன்றியும் அகத்திய
முனிவர் திருக்கைலாசத்தினின்று பொதிய மலைக்கு வந்தனரென்
னும் சரித்திரத்தாலும், அருச்சுனன் கைலாசத்துக்குப் போனான்
என்னும் பாரதக் கதையாலும் திருமூலரென்னும் சிவயோகியார்
திருக்கைலாசத்தினின்றும் தெற்கே பொதிய மலைக்கு அகத்தியரைக்
காணவேண்டி வந்தாரென்னும் பெரிய புராணக் கதையாலும், சத்தி
யஞான தரிசனிகளுடைய மாணாக்கரும் மெய்கண்ட தேவருடைய
குருவுமாகிய பாஞ்சோதி முனிவர் கைலாசத்தினின்று வந்தாரென்
னும் கதையாலும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கைலாசத்துக்குப் போன
கதையாலும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருக்காளத்தியி
லிருந்து கைலாசத்துக்குத் தேவார திருப்பதிகம் பாடிய திறத்தினு
லும் நான் சொல்வதே உண்மையாகும். திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருக்
கைலாசத்தை தரிசிக்க விரும்பிக் காசிக்கு அப்பாலுள்ள தேசம்
வரையும் போனாரென்னும் சரித்திரமொன்றே இதற்குப் பொதிய
சான்றாகும்.

Sven Heden என்னும் ஐரோப்பிய பொருவர் போன வருஷத் தில் தாம் இத் திருக்கலாச * மலைக்குப் போய், அதனை வலஞ்சூழ்ந்து வந்ததாகச் சொல்லி யிருக்கிறார். மலையில் ஏறினேன் என்றும் அங்குள்ள நிகழ்ச்சிகள் இன்னவை யென்றும் அவர் சொல்லவில்லை.

அப்படியாயின், இந்திரக் கைலாசம் வெள்ளிமலையன்றோ அவருக்கு அப்படித் தோன்றிற்றோ வெனின்,—இது ஒரு வினாவன்று. இமயமலை பொன்மலையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்போதும் அது அப்படித் தோன்றுகின்றதா? இல்லை. திருவண்ணாமலை பொன்மலை இரத்தினமலை யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்போதும் அது அப்படித் தோன்றுகின்றதா? இல்லை. பொன்மலை வெள்ளிமலை யென்ற தெல்லாம் முந்திய யுகங்களிற் சங்கதிகள் என்க. கலியுகத்தில் எல்லா மலைகளும் கன் மலைகளாயே இருக்குமென்றாக.

ஐரோப்பாவில் எத்தனையோபேர் யாவரும் அணுகுதற்கரிய வடதுருவம் தென் துருவ மென்பவைகளைக் காணத்துருவிச் செல்லுகிறார்கள். அதற்காக எத்தனை அரசர்கள் செல்வர்கள் பேருதவி செய்கிறார்கள். இத்திருக் கைலாசத்துக்குப் போகிறது அவ்வளவு அருமையன்று. இங்கிலீஷ் கற்றுவிட்டுச் சும்மா இருக்கிறவர்களுள் திடசரீரமுடையவர் சிலர் சேர்ந்து இதனைப் போய்ப் பார்த்து வந்தால் எவ்வளவு புகழும் புண்ணியமுமாகும். அங்கே தாம் போகும் வரும் வழிகளிலே தான் உடம்பு நசிக்கினும் அதுவும் எல்லாருக்கும் கிடைத்தற்கரியதொரு பெரும் பேரன்றோ. நம்மவர்களால் போக இயலாதெனின் சீர்மையிலுள்ள Geographical Society யாரிடம் நாம் வேண்டிய திரவியங் கொடுத்தால், அவர்கள் அந்த வேலை செய்து தருவார்கள். இமயத்துக்கு வடக்கே இருஷிகள் பலர் இன்றைக்குத் தவஞ் செய்து கொண் டிருக்கிறார்களென்பது எமக்கும் Theosophical Society யாருக்கும் ஒத்த துணிவு. Sven Heden என்பவரைப்போல நாம்

*“கைலாசம் நசர்ந்தது.” எனும் தேஜோபிந்துப நிஷத்தால் ஈண்டுக் குறித்த கைலாசம் பிரகிருகிகைலாசம், அப்பிராகிருத கைலாசமன்று. இக் கைலாயம், மூன்றுரைக்கப்பட்ட மேரு கைலாயத்திற்கு வேறாய், இமயகிரிக்கும் ஏமகூடகிரிக்கும் இடையிலுளதாய் விளங்கும் வெள்ளிமலை யென்பதையும்; அது விஷ்ணுமூர்த்திய எல்லாப்பிராணிகளின் பிரளயகாலத்திற் சிவனாக

அங்கே போகலாம். போகக்கூடாத இடங்களுக்கு ஆகாய ரதம் வைத்துக் கொள்ளலாம். S. Heden இம்மலையின் அருமை பெருமை அறிவாதவராதலின், பார்த்தவளவிலே திரும்பிவிட்டனர். நம்மவர் போனால் எல்லா மதியலாம். சுவாமியே திருநாவுக்கரசு நாயனரை அங்கே போதல் அருமை யென்று சொல்லித் திருப்பிவிட்டாரே யெனின், அது தமிழ் நாட்டார் உய்யும் பொருட்டு அவரைக்கொண்டு தேவாரப் பதிகம் அருளிச் செய்விக்கும் கருத்தினாலன்றிப், பிறிதொன்றினாலன்றென்க.

ஞானப்பிரகாசம்.

ரது திருவாணையாலே விரவில் வளர்ந்து பிரமாண்டத்தைப் பிளந்த மீச் சென்றிருக்கத்தக்க தென்பதையும் மஹாஸ் காந்தத்தின் தக்காண்டத்து நுகம் அத்தியாயத்து ௫௧, ௫௨, ௫௩ - ன் சுலோகங்களி னறிக. சக-ம் அத்தியாயத்து, ௧௭, ௧௮-ன் சுலோகங்களில் இக்கைலாயங்களுக்கு வேறாக மேருவுக்கு வடபாலாய், அண்டச்சுவரிற்ரு அணித்தாய், மஹாகைலாஸபர்வத முளதென்பதும்; அஃது உபதேசகாண்டத்த ௧-வது அத்தியாயத்தில் (௪0) நாற்பதுகோடியோசனை யுரத்தையும், (௧௧௧௧௧௧௧௮) கோடியே பதினோரிலக்கத்துப் பதினோராயித்து தூற்றுப்பதினெட்டுச் சிகரங்களையும் முடைத்தென்பதும்; உவது அத்தியாயத்து ௧௬-ன் சுலோகத்தில் அஃது அவாந்தரப்பிரளய காலத்திலே அண்டத்திற்கு மேலாக வளரத்தக்கதென்பதும், ௧௬-ன் சுலோகத்தில் இருவகைக் கைலாயமும் சிவனான திருவாணையாலே தாங்கப்பட்டிருப்பனவன்றிப் பூமியின் ஆதரவிலில்லையென்பதும் பெறுதும். இக்கைலாயங்கட்குப் பரமாகாசகிலோகம் வேறும். “ஷஷ்ட்யாமிந்தாஸ்ய ஸாயஜ்யம்ஸப்தம் யாம் வைஷ்ணவம் பதம், அஷ்டம்யாம்வ்ராஜதேருத்ரம்பருநாம்ஸபதிம்ததா, நவம்யாந்துமஹர்லோகம் தசம்யாந்துஜகம்வ்ராஜேத், ஏகாதச்யாந்தபோலோகம்த்வாதச்யாம்ப்ரஹ்மசாச்வதம், தத: பாததாம்சுத்தம்வ்யாபகம்நிர்மலம்பரம், ஸதோதிதம்பாம்ப்ரஹ்மவீயோதிஷாமுதயோயத:; ஆதிந்த்ரியகுணாதீதம்மனோலீகம்யதாபவேத் அநுபமம்சிவம்” (சு-வதானஇந்திர சாயுச்சியத்தின்மேலே, எ-வதானது வைகுண்டமெனும் விஷ்ணுபத மென்பதும், அ-வதாகவுளது கைலாசமெனும் உருத்திரபத பென்பதும், கூ-வது மகர்லோகம், ௧0-வது ஜந்லோகம், ௧௧-வது தபோலோகம், ௧௨-வது பிரஹ்மசாச்வதமென்பதும், அதன்மேலே எல்லாச்சிறப்புமுள்ளதாய் விசேஷமனோலயத்தில் வெளிப்படுவதாயுள்ள சிவம் ஒருபடித்தாயுள்ளது) என்ற ருக்வேதநாத பிந்துபரிஷத்தால் அப்பிராகிருதகைலாசம் என்பது எல்லாவுலகுமான பிராகிருதநீங்கிய வெல்லையிலே யுள்ள சிவகதியாமென்பது தெள்ளிது.

நாயனாரென்னும் சொல்லாராய்ச்சி.

நாயனாரென்பது சிவபெருமானுக்கு ஒரு பெயராகின்றது.

நாயன்—நாயனார், நாயன்=சிவன்.

நாயனென்னும் சொல்லுக்கும் சிவனென்னும் பொருளுக்கும் சம்பந்தம் எப்படி! ஆராய்தல் வேண்டும்.

(க) நா என்பது முதல் நாக்ணையும் அந்நாக்கு வாயின் நடுவி லிருத்தலால் பிறகு நடுவினையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

நா:—

க-நாக்கு - இனிதிகைப்ப தென்பது,
உ-நடு.

நா என்பதற்கும் ஓர்முதற்சொல் உள்ளது.

சில சொற்களின் ஈற்றில் யகரமெய் வருவது இயல்பாகலின், நா என்பது நாய் என்றாகி முதல், நடுவினையும், ஊர்நடுவுள் திரிதலால் பிறகு சுணங்கினையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

நா—நாய்:—

க-நடு

உ-சுணங்கன் ஊர்நடுவுள் திரிவது.

“நாய்தான் போல நடுவேதிரிந்தும் உமக்காட்பட் டோர்க்கு”
என்பதனால் தெளிந்து கொள்க. (சு-தே)

நாய்மீன்—நெய்மீன்=சித்திரை, நடுநாளென்பது,

(உ)—நாய்=நடு.

நாயில்:—

க-கோட்டை.—நகர் நடுவுளிருப்பது,

மலைநடுவி லிருப்பதுமாம்

உ-மதில்.—கோட்டைமதி லென்பது

நாயில்:—

க-கோட்டை

உ-மதில்

௩-ஏவ்னற - அரணடுவிலுள்ளது.

௪-முடக்கறை - ஏவறைபோல்வது.

௫-முடக்கு (பூ-மலை)

ஏவறை, பகைவச் அறியாதபடி அரணடுவில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் வாயிலுடையது.

நாயில்—நாயில்.

(௩)—நாயில்

நாயிறு = சூரியன். கோள்களினடுவிலுள்ள தென்பது.

து-பெயர்விசுதி.

நாயிறு—நாயிறு = சூரியன்.

நாயிறென்னும் சொல், சூரியமத்திய சித்தாந்த முண்டான காலத்தில் உண்டாயதெனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

(௪)—நாய் = நடு.

நாயன் = சிவன். நடுவிலுள்ளவன், நடுவில் விளங்குவோன், நடுவில் நின்றலால் விளங்குவோன் முதலிய பலபொருள்படும்.

நாயன் அரசனுமாம். நடுநிலைபுள்ளா னென்பது.

நாயன்.—நாயனார்.

“வாயினாவிப்போதே மன்றில் நடமாடும்

நாயனா ரென்றுரைப்போம் நாம்”

(கோயில் நான்மணிமலை)

“தீயினும் வெய்யன் புனலினுந் தண்ணியன்

ஆயினும் ஈசன் அருளறிகில்லார்”

(திருமந்திரம்)

என்றதனால் சிவனது நடுநிலைமையிலக்கணம் போதருகின்றது. மற்றும் அடியில் வருவனவற்றால் தெளிந்து கொள்க.

“ஆரண நான்கிற்கும் அப்பாலவனறியத் துணிந்த

நாரண னான்முகனுக் கரியான் நவோய் நிறைந்த

பூரண னென்கைது புகழிப்பிரான் பொழிலத் தனைக்கும்

காரணனந்தக் கரணங்கடந்த கருப்பொருளே”

(திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை)

“வலத்தால் விசயங்களுள் செய்தே இராவணனை யீடழித்து
பூவரிலும் முதலாய் நவோய முர்த்தியை அன்றிமொழியான்”

(ச - நெ முயலகன் தீர்த்தது)

“சாட்டத்திலங்கி கடையவந்தா லென்ன உன்னும்

நாட்டத்தினுவேந்த நட்பே பராபரமே”

“முத்தாந்தவீதி முளரிதொடும் அன்பருக்குச்

சீத்தாந்தவீதி வரும் தேவே பராபரமே”

சித்தாந்தவீதி = புருவநடு.

“நெற்றிக்கு நேரே நிறைந்த ஒளிகாணின்

முத்திக்கு மூல மது”

(ஒளவைகுறள்)

“நாட்டத்தைப்பற்றி நடுவணைச் சேர்வோர்க்கு

வாட்டங்க ளேதுக்கேடி குதம்பாய்

வாட்டங்க ளேதுக்கேடி”

(குதம்பை சித்தர்பாடல்)

“நாடி, இதயம், கண்டம், மூர்த்தம் இந்நான்கிடனும் சிவம் விள
ங்காநின்ற திருக்கோயிலாகும்”

நாடி—அரைக்கும் வயிற்றுக்கும் நடு.

இதயம்—வயிற்றுக்கும் கண்டத்துக்கும் நடு.

கண்டம்—இதயத்துக்கும் முகத்துக்கும் நடு.

மூர்த்தம்—புருவநடு.

“நெற்றிக்கு நேரே புருவத்திடை வெளி

உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடு மந்திரம்

பற்றுக்குப் பற்றுப் பரமனிருந்திடம்

சிற்றம்பல மென்று சேர்ந்து கொண்டேனே”

(திருமந்திரம்)

“உடையான் உன்றனடுவிருக்கும் உடையான் நடுவுணியிருத்தி
அடிபே நடுவுளிருவீரும் இருப்பதானால் அடியேனுன்
அடியார் நடுவுளிருக்கும் அருளைப்பிரியாய் பொன்னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே என்கருத்து முடியும்வண்ணம் முன்னின்றே”

(திருவாசகம்)

நாயன் = சிவன்.

க-நடுநிலை யாளன்

உ-புருவநடுவில் ஒளிர்வோன்

ங-நாபி முதலியவற்றில் ஒளிர்வோன்

ச-உடையாளை நடுவினுடையோன்

ரு-உடையாள் நடுவிருப்பவன்

க்-அடியார் நடுவிருப்பவன்

ள்-சூரியனடு விருப்பவன்

அ-வேதத்தினடுவி லொளிர்வோன்.

இன்னும் கூறலாம்.

(ரு)—நாய் = நடு.

நாயம் = நீதி. நடு கின்று தீர்ப்பது.

நாயம்—நாயம் = நீதி—

நாயம்—நாயம் = தலைமை நடுவிலிருப்பது.

நாயகமணி = நடுமணி.

நாயன்—நாயர்—நாயர் = தந்தை.

நாயகன் = தலைவன்.

இனி நாய்கர், நாயனா, நயினார், நாயுடு முதலியனவும் அவற்றின் திரிபுகளையும், பழந்தமிழுள் நடுகிலையின் ஆராய்ச்சியால் மற்றும் தெளிவுண்டாகற்பாலது.

சொற்களில் ஏதேனும் ஐயம் உளதாயின் மொழிநூல் பார்க்க வேண்டும்.

இங்ஙனம்,

மாகறல், கார்த்திகேய முதலியார்,

கண்டி

சென்னை.

அன் பு.

அன்பென்பது ஒரு பொருள் காரணமாகப் பிறிதொன்றற்கு உளதாம் உள்ள நிகழ்ச்சி. இஃது, உலகத்துள்ள நிலையின்பொருளும் இயங்கியற் பொருளுமென்னும் இருபாலனவற்றுள் பின்னதன் பால் நிகழ்வதாம். நிலையிற் பொருளென்பன பெயர்ந்து செல்லும் ஆற்ற லுண்டயவன்றித் தாந் தோன்றிய நிலைக்களத்தவாம்; அவை, புல், பூடு, மரம், மலை முதலாயின. இயங்கியற் பொருளென்பன எறும்பு முதல் யானையீராகக் கிடந்த விலங்கினத்தவும், கொதுகு, ஈ, சிட்டு முதல் பருந்தீராகக் கிடந்த புள்ளினத்தவும், கோற்புழுமுதல் பாம்பீ ராகக் கிடந்த ஊர்ந்து செல்லினத்தவும், கயல்முதற் சுறவீராகக் கிட ந்த நீர்வாழினத்தவும், குரக்குமுதல் மக்களீராகக் கிடந்த பகுத்தறியி னத்தவுமென ஐந்து பகுதியவாம். மறித்தும் இவ்வன்பு இம்மைக்கே யுரியதுஉம், மறுமைக்கே யுரியதுஉம், இம்மை மறுமை யிரண்டற்கு முரியதுஉ மெனும் வகையான் முத்திறத்ததாம். மக்களொழித் தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் இம்மை யன்புசெய்தற் குரியன, மக்களுள்ளுந் குரங்குப் பிறப்பினிங்கிப் புதிதாய் வந்த ஒரு சாரார் இம்மை யன்பே செலுத்துவர்; இவர் மக்கட் பிறப்பினருட் கிடையாயா ரெனப்படுவர்; தலையாயா ரென்பார் மலங்கழிந்து அறி வுச் சுடர்கொளுவி இறைவன் பாத்செலுத்தும் மறுமை யன்பொ ன்றே யுடையார்; இடையாயா ரெனப்படும் எம்போல்வாரே இம்மை மறுமை யென்னும் இரண்டினும் அன்புடையா ரெனப்படுவர். மக்க ளொழித் தொழிந்த இயங்கியற் பொருளாவன வெல்லாம் தாய், தந் தை, மனைவி, கொழுநன், மக்கள் கிளையென்னும் பிறப்புரிமையால் இயல்பில் அன்புடையவாய் ஒன்றற் கொன்று வேண்டுவன விரும்பித் தேடியளித்துப் போதுவவன்றி, “இறைவனுள்” நென்றும் “அவனை யாம் வழத்தற்பால்” மென்றும் உணர்ச்சியுடையவாய் மறுமை யன் புசெலுத்துந் தகைமையல்ல. மக்களுட் டலையாவார் இவ்வுலகம் அழி ந்துபோந் தன்மைத் தென்றும், அவ்வாறழியும் அதன்பால் அன்பு வைத்தல் பயனுடைத்தன்றென்றும் அதனை வெறுத்து, நிலேபெறு டைய இறைவன்பால் மறுமையன்பொன்றே செலுத்தம் பெருந்த கையாளர். இடையாவாரே “ஆற்றிலொருகால் சேற்றிலொருகால்”

என்று பெரியாருரைத்த உரைக்கணங்க இம்மை, மறுமை இரண்டினும் அன்புலைத் துடையார். இம்மை, மறுமை யன்பிரண்டும் மற்றும் ஒருவகையாற் பொதுவுஞ் சிறப்புமேன இரண்டு பெற்றியவாம். இம்மைப் பொதுவன்பென்பது உறவினர் மாட்டும் உற்றார் மாட்டும் பிறர்மாட்டும் ஒரு தன்மைத்தாய் நிகழ்வது. இம்மைச் சிறப்பன்பென்பது யாவர் மாட்டும் ஒரு தன்மைப்படப் பார்த்து சேறவின்றி இம்மைப் பொருளாவனவற்றுள் யாதானு மொன்றன்பால் சிறந்து நிகழ்வது; மது தன்னுயிர் மேற்றானும், உடல் மேற்றானும், மக்கள் மேற்றானும், மனைவி மேற்றானும் ஒன்றன்பால் உறுமற்றில் வைத்துக் கண்டுகொள்க. மறுமைப் பொதுவன்பென்பது எச்சமபிகளாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கடவுட் பொதுத் தன்மைகளான “தன்வயத் தனாதல், தூயவுடம்பினாதல், இயற்கை யுணர்வினாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், வரம்பிலின்பமுடைமை, வரம்பிலாற்றலுடைமை, பேரருளுடைமை” முதலாயினவற்றையுடைய பொருளெதுவோ அது கடவுளென்று மாத்திரையே யுணர்ந்து மற்றொன்றானும் அப்பொருளைத் தாம் வேறுபடுத்தாது அதன்பாலன்புறத்தல், மறுமைச் சிறப்பன்பென்பது, பொதுவன்பாற் பயனின்றென்றுணர்ந்து முற்கூறிய பொது விலக்கணங்களை யுடையபழம் பொருட்கு வடிவு, குணம், பெயர் முதலாயின கூட்டி யதன்பாலன்புறத்தல். நடுவுநிலையையோடு உண்மைநெறியான நோக்குவார்க்குப் பல்வேறு வகைத்தாப்ப் பிரிவும் அன்பு ஒரு பொருட்கட் சிறப்பாகவே யுறைக்குமன்றிப் பொதுவகையான் நிகழ்தலிலதென்பது உம் அவ்வாறு நிகழினும் அது அன்பெனும் பெயர்க்குரித்தாகா தென்பது உம் இனிது விளங்கும். இது பற்றியன்றே, பல்வகைச் சமபிகளும் பொதுவிலக்கணங்களை யேற்றுக்கொள்ளினும் அந்நெறியில் லாது தத்தமக்கு அன்பு இனிது செல்லும் வழியாற் சிறப்பிலக்கணங்களுங் கூறிக்கொண்டு அப்பொருளை வழிபடுவாராயினர். இப்பரிசுறியாதார் பல்வகைச் சமயங்களையும் இகழ்ந்து சமயங்கடந்த நிலையில் தாம் இருப்பதாக எண்ணித் தருக்கிக் களிப்பர். அவ்வாறு கூறுவார்தாமும் துண்ணிதாக அளந்தறிவரேல் தம் அன்பு பொது வகையால் நிகழா தென்பதும் சிறப்புவகையால் நிகழுமென்பதும் இனிதின் அறிந்துகொள்வரென்க. எனவே, ஒரு சமயத்தையும் தழுவாது கடவுளை வழிபடுதற்கு ஒருவரானும் இசையாதென்பதும், அவ்வாறு கூறு

வார் கூற்று “யாம் ஒருநெறியானு மின்றித் தில்லையம்பலம் போதும்” என்பார் அரியவுரையோ டினப்பட்டுப் போலிப்படு பென்பதும் தெலிய விளங்கும். ஈண்டுரைத்துப் போந்தவற்றால் அன்பினி லக்கணம் இனிது விளங்குதலாலும், உலகத்துப் பரந்து பட்டுக்கிடக் கும் பல்வகைச் சமயங்களுள் எதன் வலித்தாகச் சிறப்பன்பு செலுத்தற் பால்கென்பதும் எச்சமயத்தான் வீடுபேறுகை வரப்பெறுமென்பதும் அறிந்துகோடல் எடுத்தபொருளோ டியைபுடைத்தா யிருத்தலாலும் அவ்வச் சமயக் கடவுள் நிலக்கணங்களை யாராயவே அவை யினிது விளங்குமென்பது.

அன்பு செலுத்தப்படுவார்.

பன்முகச் சமயநெறியாளராலும் தத்தங்கடவுட்குக் கூறப்படும் பொதுவும் சிறப்புமாம் இலக்கணங்களுள் எச்சமயத்தார் தந்தலைவற் குக் கூறும் இலக்கணம் அளவையோடிடை புடைத்தாமென்பதை நோக்குவார்க்குச் சைவசமயமே அங்ஙனமாமென்பது இனிதுவிளங் கும். இதை யுணர்ந்தே பெரியோரும் “சைவநெறியேயுய்யுநெறி” “சைவ சமயமே சமயம்” “சைவத்தின்மேற் சமயம்வேறில்லை” என்றற்றொ டக்கத்த உரைகளால் உண்மை வெளிப்படுத்தியருளினார்கள். இதைப் பல்வகைச்சமயங்களையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கின் மிக விரிந்தோடு மாதலால், ஈண்டுப் பொதுச் சிறப்பிலக்கணங்களிற் சிலவற்றை யாராய்வாம். பொது விலக்கணங்களுள் இரண்டொன்று காட்டவேண்டியவு மடங்கும். அவற்றுள், தாயவுடம்பினனாதல், முற்றும் உணர்தல் என் னும் இரண்டு பொது விலக்கணங்களாலும் முதற்பொருளை யளந்தறி தும், கடவுளெனும் பொருள் இவ்விரண்டிலக்கணங்களுக்கும் இலக்கா யிருத்தல் வேண்டுமென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொண்டதன்றே! தாயவு டம்புடைத்தாத லென்பது, எழுவகைப்பிறப்புள் ஒன்றிற் பிறவாமை யும் பின்னர் இறவாமையுமாம். முற்று முணர்தல் என்பது, ஒரு பொருளாயும், அப்பொருளினுள்ளாயும், அதற்குப் புறம்பாயும் நிறை ந்து நின்று அவற்றிற்கு வேண்டுவனவற்றை யறிந்தாங்கறிதல். இவ் விரண்டிலக்கணங்களும் இல்லாத பொருள் யாது அதுவே உலகியற் பொருளாம். பாஞ்சராத்திரம் முதலாகக்கிடந்த புறச்சமயிகள் அனை வரும் தத்தங் கடவுளர் பிறந்தாரிறந்தா ரென்றுதாமே கூறுதலா னும், சைவசமயிகள் மட்டும் தம்மிறைவன் பிறந்தானிறந்தா னென்று

கூறுமையானும் சைவமொழித் தொழிந்த சமயிகள் வழிபடுங் கடவுளரெல்லாம் பிறந்திறக்குந் தன்மையாரான மக்களே யென்பது பெறுதும். அற்றன்று, அக்கடவுளரெல்லாம் தம்மடியாரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பிறந்தா ரென்று அவர் கதைகளிற் கூறப்படுதலால் நீயிர் கூறியது பொருந்தாதாம் பிறவெனின்;—நன்று கூறினாய், அவர் “வரம்பிலாற்றலுடைய” கடவுளராயின் தாம் விரும்பியாங்கு இடருறுதல் பல்வேறு வடிவுகோடல் சாலுமாகவும், அல்குல்வாய்ப்பட்டுப் பிறந்திறத்த லென்னையோவென்பது முக்கட்பெருமான் சிறுத்தொண்டர் முதலிய அடியார் பொருட்டுத் தாம் வேண்டும் வடிவுடையாராய் வந்தமை காண்க. அல்குல் வாய்ப்பட்டுப் பிறத்தல் குற்றமுடைத் தெனின் யாண்டும் நிறைந்திருக்கும் இறைவன் ஆண்டில்லையெனப்பட்டு வழுவாமெனின்;—அற்றேல், அவ்வடியார் னுயர்தீர்த்தற் கருளிப்பொருளினும் அவன் இருத்தல் பெறப்படுதலின் ஆண்டிருந்தே அவற்றை யியக்கிப் பயன் விளைத்தல் சாலுமாகவும் பிறந்திறக்க வேண்டிய தென்னையோ வென்பது. அன்றியும், கடவுட்டன்மையை நிறுவும் இலக்கணங்களை ஒட்டியறியாது, அடியார்க்காக எம்மிறைவன் பிறந்தானென் றொரு சமயிகூற அதுபோலவே பிறிதொரு சமயியும் கூற அவற்றை ஏற்கின் உலகிற்கு ஒரு முதற் கடவுள் என்பது போய்ப் பலர் கூறும் பலரையுங் கடவுளெனக் கொள்ளும் அனேகேஸ்வரவாதப் போலியாய் முடியுமெனக்கூறி மறுக்க. ஆதலினன்றே, பிறப்பிறப்பெய்தாமையைச் சிறந்த இலக்கணமாகக் கொண்டு முற்கண்ணனுக்கே கடவுட்டன்மை கதித்தலை “எல்லார் பிறப்பு மிறப்பு மியற்பாவலர் தம், சொல்லாற் றெளிந்தே நஞ்சோனோசர்—இல்லிற், பிறந்த கதையுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்டிறந்த கதையுங் கேட்டிலேம்” என்று ஆன்றோர் விளக்கி உண்மை தெளித்தார்கள். பிறப்பெய்தியாற்றுகத் தன்வயத்தறாது வின்மையிற்றான் பிறர் வயத்தனாய் ஐந்தவத்தையானும் உணர்வுதிரிதலிற் செயற்கை யுணர்வினனாய், வரம்புப்பட்ட மெய்யுடனியைதலின் முற்றுணர் விலனாய், பலவகைப் பற்றுடையனாதலின் பாசங்களையு முடையனாய், இடையிடையே பலதுன்பமெய்தலின் வரம்பில் துன்பமுடையவனாய், வெகுளியாதி முக்குற்ற மெய்தலின் அருளிலனாய், தன்னினும் வலியுடையானிருத்தலின் ஆற்றலிலனாய் மக்கட்டன்மை யெய்துதலின் அவரெல்லாங் கடவுளராகா ரென்க. இதன்றியும், வகையடைக்க மண்ச்மந்த ஞான்று

வழுதி தன்கைக்கோலால் புடைத்த அடி “தார்மேனின் நிலங்குடியவ
ழுதி மேலுந் தன்மனை மங்கையர் மேலுமமைச்சர்மேலு, மார்மே
லுஞ் சென்று பொருஞ்சேனை மேலுமயன்மேலு மான்மேலு மற
வோர் மேலுந். தேர்மேல் வெம்பகன்மேலு மதியின்மேலுஞ் சிறந்
துள வந்திரன் மேலுந் தேவர்மேலும், பார்மேலுங் கடன்மேலு மரங்
கண்மேலும் பட்டதரன் மெய்யிலடி பட்டபோதே” என்றவாறுபோல
வும் அருசனன் வில்லா லடித்த அடி “வேதமடியுண்டன விரிந்த பல
வாகம விதங்களடியுண்டன வொரையம், பூதமடியுண்டன விநாழிகை
முதற்புகல் செய்பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின், பேதமடி யுண்
டன பிறப்பிலிறப்பிலி பிறங்கலாசன் றன்மகளார், நாதனமலன் சமர
வேட வடிவங்கொடு நரன் கையடியுண்டபொழுதே” என்றவாறு
போலவும் இருமுறை யாண்டும்பட்டு முக்கட்பெருமான் நிறைவை
விளக்கியபோலப் பிறகடவுளர் கதைகளில் அங்ஙனங் கூறப்படாமை
யால் அவரெல்லாம் கடவுளராதலியாண்டைய தென்க. கறைமிடற்ற
ண்ணலே கடவுளென்பதைப் பொது விலக்கணத்தானளந்து காட்டி.
நிறுவினும், இனிச் சிறப்பிலக்கணத்துட் சிலவற்றானும் அங்ஙனே
அளந்துரைப்பாம்.

முக்கண் ணுடைமையுஞ் செக்கர்ச் சடையும்
மதிபொதி முடியு நதிவளர் சென்னியுந்
விடைகடாஅய்ச் செல்லும் மிடலுங் கடல்படு
நஞ்சு நிறுத்திய களமும் எஞ்சிய
இடையுடை மடவரல் கெழுமிய புடையும்
அன்னவன் விழிக்குடை மாணுந் தூன்னிய
மழுவுங் கொழுந்துடை எழுநா மேனியும்
தமருகக் கையுந் தழல்கலி கையும்
அஞ்சலென் கையும் எஞ்சா வரந்தரு
பஞ்சின் மெல்லிய பல்விறற் கையும்
ஊன்றிய சுழலுந் தூக்கிய வடியும்
தேன்றுளி கொன்றையும் ஊன்றொடு தலையும்
எற்புச் சட்டகம் முத்தலைச் சூலம்
உட்குறு தலைப்பிணை பெட்புறத் தாங்கலும்
கரியுரி போர்த்த விரிவறு பெருமையும்
அரவரைக் கசைத்த ஆண்மையும் அகல்விசும்

பனைதரு முடுக்குங் கடுப்பச் செறிவுறு
 புள்ளிப் புளித்தோல் போற்றிய மருங்கும்
 கள்ளப் பாசங் கழித்தலி னின்பத்
 தெள்ளமிழ் தருத்தலில் அரன்சிவ னெனும்பேர்
 கொள்ளலும் பிறவுங் கோனிவ னெனவே
 விரித்துரை சிறப்புக் குறிக ளாமெனத்
 தெரித்துரை செய்குவர் தெள்ளறி வோரே.

என்றிக்கூறிய வடையாளங்களினத்தையும் ஒருங்கே கூறப்
 புகின் வரம்பின் விரியுமாதலின் ஈண்டுச் சிவவற்றைத் தந்து காட்டி
 யேனையவற்றைச் சமயநேர்ந்துழி விரித்துரைப்பாம். உலகத்தார்க்
 கொழுக்கம் நிகழ்விக்கும் ஒளிதரும் பொருள்கள், ஞாயிறு, திங்கள்,
 தீயென்னும் மூன்றுமேயாம். இம்மூன்றையும் சைவசமயிகளைப் போ
 லவே தத்தங் கடவுளருக்குங் கண்களாகச் சொல்வார்வேறு பிறருள
 ராயினும், அவ்வாறு தாஞ்சொல்வதற்கு இதுகாறும் அவர் மெய்ச்சா
 ன்று ஒன்றேனும் அக்கதைகளின் றெடுத்துக் கூறக்கண்டிலம்; அன்றி
 முக்கணன் எனப் பெயர் கூறிபாதல் தங்கடவுளையழைக்கக் கேட்டி
 லம். இதனால், அவர் கடவுளருக்கு அவர் வாய்மொழிபோலவே இறை
 மை தலைப்பட்டிலது. முக்கட் பெருமானுக்கு அப்பெயர் வாய்த்த
 வாய்மை யன்றியும் அவனது மூன்று கண்களுமே ஞாயிறு திங்கள்
 தீ என்பதற்கு உமை கண்புதைத்த ஞான்று நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியே
 கரியாயதுணர்க. இத்தகைய கதை ஒன்று பிறர் புராணங்களில் காண
 ப்பட்டிலது. அவ்வாறிருந்தால் நாம் அதைச் சென்னிமேற்கொண்டு
 வழக்குவாம். நஞ்சு நிறுத்திய களம் அடியார் பொருட்டு அவர்க்கு
 வருந்துன்பங்களைத் தான் தன்னகத் தடக்கி அவர்க்குப் பேரின்ப
 மளித்தலை விளக்கும். பாசத்தை யரித்தலில் அரன் எனுந்திருப்பெய
 ரும், அவ்வாறரித்த மாத்நிரையினமையாது பேரின்பத்தையும்
 உடன் ஈந்துதுய்ப் பித்தலின் சிவனெனுந் திருப்பெயரும் உடையவா
 போலப் பிறருக் கித்தகைய பெயர்களில்; அவ்வாறவர் புரிபவராயின்
 இடுகுறியாய் இப் பெயர்க ளெய்துதற்கோர் இடையீடின்மையறிக.

மேற்கூறிப் போந்த பகுதிகளால் அன்பு இன்னதன்மைத்தென்
 றும் அவ்வன்பு செலுத்தப் படுந்தன்மைக் கடவுள் சைவ சமயத்திற்
 கூறப்படும் சிவபெருமானே யென்றுங் காட்டப்பட்டது.

சுவாமியேதாசலம்.

நுக்குவேதம்

(தோடர்ச்சி)

குத்தம். உ (நு.)

[பாவும், நுஷியும், தேவதையும், முன்போலவே]

வர்க்கம், சு.

ஸ்தோத்திரங்களை ஏந்துகிற சிநேகிதர்களே! சீக்கிரமாய் வாருங்கள், வாருங்கள், உட்காருங்கள், உட்காந்து இந்திரனை மிகப்பாடுங்கள்.

உ (சிநேகிதர்களே) அனேக (பகைவர்களைத் துயரப்படுத்துகிறவரும், பெறத்தகுதியான மிகுந்த (பொருளின்) யஜமானனுமாகிய இந்திரனை ஸோமமானது அபிஷுதமாயிருக்கையில், எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து பாடுங்கள்.

ங அவரே நமக்கு முன்னடையாத பேறுகளைத்தருக; அவரே பொருளை; அவரே பெண்களை; அவரே ஆன்னத்தோமி நம்மிடம்வருக.

ச யாருடையதேரில் (கட்டின) இரண்டு குதிரைகளை யுத்தத்தில் சத்துருக்கள் நெருங்குகிற தில்லையோ அப்பேர்ப்பட்ட இந்திரனுக்குப் பாடுங்கள்.

ந அபிஷுவம் பண்ணப்பட்ட வைகளும் (வடிகட்டிச்) சுத்தமாகிய வைகளும், தயிரினால் தங்குற்றம் நீக்கப்பட்ட வைகளுமாகிய இந்த ஸோமங்கள் அபிஷுத (ஸோம)த்தைக் குடிக்கிறவரிடத்திற்குச் சாப்படப்படும் பொருடும் போய்ச் சேருகின்றன.

வர்க்கம், சு0.

சு நல்ல கருமங்கள் பொருந்தியவரே! நீர் (தேவர்களுக்குள்) முதமை (அடையும்) பொருட்டு அபிஷுத (ஸோம)த்தின் பானத்திற்காக உடனே பெருத்திடீர்.

எ ஸ்துதிகளால் சேவிக்கத்தக்க இந்திரனே! (மூன்று ஸவனங்களிலும்) வியாபியாநின்ற ஸோமங்கள் உம்மிடம் புகக்கடவது, (அவைகள்). உம்முடைய உயர்ந்த புத்திக்குச் சுகமானவைகளாக.

அ மிகுந்த கருமம் பொருந்தியவரே! ஸ்தோத்திரங்கள் உம்மை உயர்த்தின; உத்தங்கள் உம்மை (உயர்த்தின) (அப்படியே) எங்களுடைய வாக்குகளும் உம்மை உயர்த்தக் கடவது.

கூ அழியாத ரக்ஷண மாற்றுகிற இந்திரனுனவர், எல்லா ஆண்மைகளும் எதில் (தங்கியிருக்கின்றனவோ) அப்பேர்க்கொத்த ஆயிரவகைப்பட்ட, இந்த (ஸோமமாகிய) அன்னத்தைச் சாப்பிடக் கடவது.

கடு ஸ்துதியால் ஸேவ்யரான இந்திரனே! (சத்துருக்களாகிய) மனிதர்கள் (எங்களை) எதிர்த்து எங்களுடைய தேவதத்துக்குத் துரோகம் பண்ணுகிருக்க வலியராகிய (நீர்) கொலையை நபமிடத்தினின்றும் தூரமாக்கும்.

குத்தம், கூ. (சு)

(ருவியும், பாவும் முன்போல. முதல் மூன்று ருக்குகளுக்கும், கடைசி ருக்குக்கும் தேவதை இந்திரனும் மற்றவைகளுக்கு மருத்துக்கள் அதாவது காற்றுகள்)

வர்க்கம், கக.

சுற்றிலும் நிலையிருக்கிற (மூவுலகத்திலுள்ள) வர்கள் மரட்சிமை பொருந்திய (சூரியனாகவும்) ஹரிஸ்கரில்லாத (அக்கினியாகவும்) (எங்கும்) சஞ்சரிக்கின்ற (வாயுவாகவும்) உருவுகொண்டிருக்கிற இந்திரனை (தத்தங் கருமங்களில் தேவதையாக) இசைக்கிறார்கள். (மேலும் அவ்விந்திரனுடைய வேறுவேறு ரூபங்களான) ரக்ஷத்திரங்கள் வானத்தில் பிரகாசிக்கின்றன.

உ இவருடைய தேரில், காமுறத்தக்கவைகளும், ரக்தவர்ணமானவைகளும், செருக்குற்றவைகளும், மனிதர்களை இழுக்கத்தக்கவைகளாகிய ஹரி (என்னு பிரண்டு) குதிரைகளை (சாரதிகள்) வெவ்வேறு பக்கங்களில் கட்டுகிறார்கள்.

கூ மனிதர்களே! இந்த ஆதித்தியரூபமான இந்திரன் உணர்வற்றவைகளுக்குணர்வும், உருவற்றவைகளுக்குருவும் உண்பெண்ணுகிறவராய் எரிசுதிர்களோடு (மறுபடியும்) உண்டானார், (இது என்ன ஆச்சரியம்!

(இன்னும்வரும்)

த.போ

